

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Deiparæ cum Christo vicinitas in Incarnatione, & de admirabili mysterio
Incarnationis, n. 13

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Epiphanius.
Hierony.
Nicephorus.

Epiphanius, Hieronymus, Nicephorus, & alii) disertis verbis asserunt, Deiparam in sanctis sanctorum in templi adytis, & penetralibus enutritam: ita in supra allatis testimoniis Eoodius apud Nicephorum; ipse Nicephorus, Andreas Cratenlis, Georgius Nicomedienfis, Pantaleon, Metaphrastes, & Germanus: qui addit eam ad intima sancta sanctorum, quae summo Sacerdoti semel in anno patebant, inductam; horum auctoritate permotus Barrada tom. 1. lib. 6. cap. 6. dicit horum Patrum sententiam, si sic tantum opinio, reiiciendam esse; non autem si sit maiorum traditio. Quod se tradisse, inquit, esse, responderemus sibi Pontifici licuisse ingredi sancta sanctorum ex lege, ex privilegio vero usam Virginis Deiparae. Quod Divo quoque Iacobo concessum scribit Hieronymus, recep. 14. Ecclesia in Breuiarij Lectionibus. Iacobo, inquit, vni licebat ingredi in sancta sanctorum, si Iacobo, cur ne Virgini in qua virgines fulgorem tantum emittebant, ut testamenti altera Arca sanctus sanctorum dignissima videretur. haec Barrada. Castro in historia Deiparae cap. 3. num. 14. hanc difficultatem versans, ait nulli licuisse, cum res diuina solemniter ageretur, ingredi in sancta sanctorum, praeterquam summo Sacerdoti semel in anno, transacto vero illo tempore licuisse iis, qui essent sanctitate insignes, quod probat Leuit. 16. vbi habetur: Nullus hominum sit in tabernaculo quando Pontifex sanctuarium ingreditur, ut roget pro se. & domo sua, & universo casu filiorum Israel, donec egredietur. Confirmat quoque exemplo S. Iacobi Apostoli, cui soli ex Hegeippo lib. 5. apud Hieronymum de viris illustribus in Iacobo, licebat ingredi sancta sanctorum, quod etiam attestatur Epiphanius haerel. 29. ex Clemente Eusebio, & alijs scribens, permissum esse Iacobo semel in anno ingredi ad sancta sanctorum, nihil ergo mirum si permissum sit Virgini purissimae in aetate tenera Deo consecratae, quae coelestis cuiusdam sanctitatis speciem praeter reliquis sanctis conspicuum omnibus praebat, in iisdem sanctis sanctorum orare. haec Castro.

Hierony.

Epiphanius, Hieronymus, Nicephorus, & alii) disertis verbis asserunt, Deiparam in sanctis sanctorum in templi adytis, & penetralibus enutritam: ita in supra allatis testimoniis Eoodius apud Nicephorum; ipse Nicephorus, Andreas Cratenlis, Georgius Nicomedienfis, Pantaleon, Metaphrastes, & Germanus: qui addit eam ad intima sancta sanctorum, quae summo Sacerdoti semel in anno patebant, inductam; horum auctoritate permotus Barrada tom. 1. lib. 6. cap. 6. dicit horum Patrum sententiam, si sic tantum opinio, reiiciendam esse; non autem si sit maiorum traditio. Quod se tradisse, inquit, esse, responderemus sibi Pontifici licuisse ingredi sancta sanctorum ex lege, ex privilegio vero usam Virginis Deiparae. Quod Divo quoque Iacobo concessum scribit Hieronymus, recep. 14. Ecclesia in Breuiarij Lectionibus. Iacobo, inquit, vni licebat ingredi in sancta sanctorum, si Iacobo, cur ne Virgini in qua virgines fulgorem tantum emittebant, ut testamenti altera Arca sanctus sanctorum dignissima videretur. haec Barrada. Castro in historia Deiparae cap. 3. num. 14. hanc difficultatem versans, ait nulli licuisse, cum res diuina solemniter ageretur, ingredi in sancta sanctorum, praeterquam summo Sacerdoti semel in anno, transacto vero illo tempore licuisse iis, qui essent sanctitate insignes, quod probat Leuit. 16. vbi habetur: Nullus hominum sit in tabernaculo quando Pontifex sanctuarium ingreditur, ut roget pro se. & domo sua, & universo casu filiorum Israel, donec egredietur. Confirmat quoque exemplo S. Iacobi Apostoli, cui soli ex Hegeippo lib. 5. apud Hieronymum de viris illustribus in Iacobo, licebat ingredi sancta sanctorum, quod etiam attestatur Epiphanius haerel. 29. ex Clemente Eusebio, & alijs scribens, permissum esse Iacobo semel in anno ingredi ad sancta sanctorum, nihil ergo mirum si permissum sit Virgini purissimae in aetate tenera Deo consecratae, quae coelestis cuiusdam sanctitatis speciem praeter reliquis sanctis conspicuum omnibus praebat, in iisdem sanctis sanctorum orare. haec Castro.

Hegeippo.

Epiphanius.

Epiphanius, Hieronymus, Nicephorus, & alii) disertis verbis asserunt, Deiparam in sanctis sanctorum in templi adytis, & penetralibus enutritam: ita in supra allatis testimoniis Eoodius apud Nicephorum; ipse Nicephorus, Andreas Cratenlis, Georgius Nicomedienfis, Pantaleon, Metaphrastes, & Germanus: qui addit eam ad intima sancta sanctorum, quae summo Sacerdoti semel in anno patebant, inductam; horum auctoritate permotus Barrada tom. 1. lib. 6. cap. 6. dicit horum Patrum sententiam, si sic tantum opinio, reiiciendam esse; non autem si sit maiorum traditio. Quod se tradisse, inquit, esse, responderemus sibi Pontifici licuisse ingredi sancta sanctorum ex lege, ex privilegio vero usam Virginis Deiparae. Quod Divo quoque Iacobo concessum scribit Hieronymus, recep. 14. Ecclesia in Breuiarij Lectionibus. Iacobo, inquit, vni licebat ingredi in sancta sanctorum, si Iacobo, cur ne Virgini in qua virgines fulgorem tantum emittebant, ut testamenti altera Arca sanctus sanctorum dignissima videretur. haec Barrada. Castro in historia Deiparae cap. 3. num. 14. hanc difficultatem versans, ait nulli licuisse, cum res diuina solemniter ageretur, ingredi in sancta sanctorum, praeterquam summo Sacerdoti semel in anno, transacto vero illo tempore licuisse iis, qui essent sanctitate insignes, quod probat Leuit. 16. vbi habetur: Nullus hominum sit in tabernaculo quando Pontifex sanctuarium ingreditur, ut roget pro se. & domo sua, & universo casu filiorum Israel, donec egredietur. Confirmat quoque exemplo S. Iacobi Apostoli, cui soli ex Hegeippo lib. 5. apud Hieronymum de viris illustribus in Iacobo, licebat ingredi sancta sanctorum, quod etiam attestatur Epiphanius haerel. 29. ex Clemente Eusebio, & alijs scribens, permissum esse Iacobo semel in anno ingredi ad sancta sanctorum, nihil ergo mirum si permissum sit Virgini purissimae in aetate tenera Deo consecratae, quae coelestis cuiusdam sanctitatis speciem praeter reliquis sanctis conspicuum omnibus praebat, in iisdem sanctis sanctorum orare. haec Castro.

templo consecratam; quod parentura Aeternum precibus, ac voto Deus eam ipsis concessisset, vitam quoque purissimam in ianuis, ac sacrosanctis Templi adytis vsque ad desponsationem traduxisset: quo factum existimo, ut Ancillae Dei nomine peculiari ratione, tum in responsione ad Angelum, tum etiam in suo cantico apud S. Elisabeth iure optimo seipsa appellaret: quod nomen dignissimum per antonomasiam singulari ratione ei est tribuendum, non tantum quod Deus optimus eius animam ab instanti immaculatae eius Conceptionis admirabilibus donorum praerogatiuis, ac privilegijs in seum peculiarem Thronum, & in Templum sibi sacratissimum consecraret, ac ornaret; verum etiam quod a nullo vnquam alio fuerit possessa; idque absque vlla profusus carnis, vel spiritus rebellionis, seu contradictionis; quod de alijs hominibus in peccato originali conceptis, qui in membris suis legem repugnantem legi mentis suae inveniunt, dici nequaquam potest. Atque haec de vicinitate Deiparae cum Deo ante Incarnationem.

DEIPARAE CVM CHRISTO IN INCARNATIONE VICINITAS & de admirabili eiusdem incarnationis mysterio.

AT vero vicinitas, quae eidem Virgini beatissimae cum Deo in Verbi Incarnatione intercessit, ea fuit, ut omnem nostri intellectus capium superet, nullisque verbis a nobis plene explicari possit; quin etiam ipsi eidem Virgini peculiari sancti Spiritus praefidio opus fuit, cum Verbum Patris in tuo virgineo utero excepit. De quo pulchre S. Damascenus orat. 2. de dorm. Virg. in hymnis, quos ab Apostolis in eius dormitione editos serbit; inter alia admiratione digna, quae Apostoli in mysterio Incarnationis laudibus efferebant; in quibus Dei bonitas, ac potentia elucebant; recenset, & hoc: Quoniam pacto, inquit, Virginis corpus, quod ex materia concretum est, aique ad suam naturam accedit, immutabilis clava Deitatis ignem consumendi facultate praeditum exceperit, aique auri instar purioris existerit. ita Damascenus, qui orat. 1. de Natu. huic difficultati sic respondet. Spiritus sanctus, per quem inquit, diuinitatis suae rore ita conseruauit, ut ab consummatione ignis diuino minime absumeretur, nam hoc quoque

Bernard. que Moysi rubus praefigurabat. sic Damascenus. Eidem quoque difficultati similiter respondet Bernardus ierem. Signum magnum, id referens in Spiritu sancti obumbrationem; explicans enim ex Apoc. 12. mulierem typum Deiparae gerentem sole amictam in Dominica Incarnatione, & comparans cum rubo illo ardenti, & incombusto: Magna, inquit, similitudo: sed mira omnino vicinitas solis. Et multo raris: quomodo enim in tam vehementi calore tam fragilis natura subsistit? merito quidem admiraris Moyses sancte, & curiosus desideras intueri. & inlata: Magna plane visio, rubus ardens sine combustione, magnum signum, mulier illa mansuetudo amicta sole; non est mulieris potentia, ut subsistat solis amictum; non est virtus humana, sed nec Angelica quidem, sublimior quaedam necessaria est: Spiritus sanctus, inquit, superueniet in te. Et virtus Altissimi obumbrabit tibi. Nil itaque mirum si sub tali obumbraculo talis etiam sustineatur amictus. haec Bernard. Propterea Damascenus orat. 1. de dorm. inter virginis figurat, quas commemorat, ad Virginem iermonem dirigens: An non te, inquit, fornax illa designauit, quae ignem simul, & refrigerantem, & inflammantem ostendebat, diuinitas, illius ignis in te habitantis typum gerebat. haec illic.

Luc. 1. 14 Hoc porro sanctissimum mysterium cum Dei Verbum in utero Virginis ex eius purissimis sanguinibus, praenio eiusdem Virginis consensu, carnem suscepit, fuit ita eximium, atque praecelsum, ut Franciscus Mayro in sermone quodam de Virginis annunciatione hanc solemnitate (si id, quod in ea gestum est speciemus) solemnitatibus alijs ad Christi humanitatem pertinentibus, dignitate praecellere affirmet: & propterea diei annunciationis, in qua fuit primum Verbi incarnati mysterium, accommodari posse dicit illud Nomer. 28. Dies prima venerabilis, & sancta erit. cum haec omnes alias solemnitates, quae ad Christi humanitatem pertinent, transcendat, eamque cum plenius confert; cuius doctrinam scholasticis verbis traditam; quia multa paucis egregie exprimit, nonnullis breuitatis studio omittis, placuit eius fere verbis afferre: Incarnatio, inquit, Christi in die annunciationis in utero Virginis perfecta, transcendit primo solemnitate Dominicae natiuitatis, quae quidem Natiuitas est magna solemnitas, propter incarnationem hominam, quia si ista non praecessisset, Deus homo natus non fuisset.

Damafo.

Dan. 3.

Mythoriti
Incarnationis in die Annunciationis dignitate, plerisque solemnitatibus antecedit.

Mayro.

Numer. 28.

Solemnitatem Natiuitatis transcedit.

Secundo transcendit solemnitatem Oblationis, quando fuit praesentatus in Templo, sanctior enim fuit virtus virginis, quam Templum Salomonis. Tertio solemnitate Transfigurationis, quia ibi de nouo fuit solum corpus illustratum, in incarnatione vero anima Christi fuit illustrata intellectu aliter sublimiori lumine gloria Quarto, solemnitate consecrationis sui corporis, & sanguinis, quia in consecratione panis, & calicis non fuit Diuinitas Verbi ex vi verborum, sed solum ex concomitantia in Annunciatione autem fuit diuinitas ex vi incarnationis, quoniam scilicet humanitas hypostati, & unita, si Verbo Quinto, solemnitate humana Redemptionis, quae celebrata fuit in morte Christi, quia mors ista non fuisset sufficiens pro redemptione humani generis, nisi humanitas illa fuisset diuino Verbo unita, unde valorem idcirco habuerunt Christi actiones ad nos reuocandum. Sexto, solemnitate infernalis expiationis, quia in infernum non descendit nisi anima cum diuinitate: At in beata Virginis utero fuit huius diuinitas cum corpore, & anima. Septimo, solemnitate Resurrectionis, quoniam in hac unita fuit anima Christi cum corpore: At in incarnatione unita est diuinitas cum humanitate, cuius unitate extrema, si praesens eorum naturam spectemus sunt nobilitiora. Octauo, solemnitate Ascensionis, sicut enim humanitas tunc ascendit ad dexteram Patris, quos localiter, ita nunc humanitas ascendit personaliter, quia assumpta ad personam filii. At vero natus est cum quibus in Regem assumitur, quam cum in throno collocatur. Nono, transcendit solemnitate Pentecostes, cum Spiritus sanctus in Apostolos descendit in specie ignis: etenim ignis non erat Spiritui sancto hypostaticè unitus, sed solum erat eius signum, in quo apparere voluit: At vero hodie die Filius Dei humanam naturam sibi hypostaticè uniuert, ut per eam operaretur: actiones quippe sunt suppositivum, ita dies Annunciationis est ille de quo dicitur ad Ierem. 23. Quia poterit cogitare diem aduentus eius, scilicet in Virg. nem, quod est mysterium nobis incomprehensibile per naturam. haec ex Mayrone. Illud quoque peculiare in hoc Incarnationis mysterio ab Ecclesia fieri videmus, quod dum, illud solemniter commemoratur, non capitis solum inclinatione, sed etiam genuflexione prosternimur. enim verè ita fieri consuetum est ad illa symboli verba: ET HOMOFACTUS EST: & ad illa Euangelii: ET VERBUM CARO FACTUM EST. Idque

Presentationis in Templo. Transfigurationis. Institutionis sanctissimi Sacramenti. D. Tho. 3. par. 2. q. 26. art. 1. ad 1. & art. 2. Solemnitatem passionis.

Spoliationis limbis.

Resurrectionis Dominicae.

Ascensionis.

Pentecostes.

D. Thom. 3. par. 2. q. 26. art. 7. ad 1. Malach. 3. Quia poterit cogitare diem aduentus eius, scilicet in Virg. nem, quod est mysterium nobis incomprehensibile per naturam. haec ex Mayrone.

Symbol. Ioan. 1.

Idque iure optimo, quamvis enim Deus optimus in omnibus suis erga humanum genus beneficijs omnium animi, tum corporis demissione colendus sit: in eo tamen, in quo inclinavit caelos, & descendit, in quo semetipsum expandiuit formam terri accipiens, singulari quadam totius corporis demissione tantum,

Specul. exempl. in carnis ista mysteriū absq; debita venera- tione monachus re- colens per Damonē corrumpitur
ac tam singulare beneficium agnoscere par erat: quod vel ipsius Satanae admonitu comprobatum sic legimus in speculo Exemptiorum dist. 3. exemplo 75. *Quidam monachus quauam vice stetit in choro cum cantaretur, incarnatus est de spiritu S. & cum alij fratres inclinarent, ipse stetit cum erecto collo, & se non inclinavit: Aduertit Diabolus dans ei alapam ascens: O monache ingratus, quomodo sic stas erecto collo? cur non inclinas te cum fratribus? non ne auas, quod cantatur, quod Deus propter te factus est homo? Si propter me miserum tantum fecisset, ego sibi in perpetuum inclinarem, sic ibi.*

B. Virgo perfectiori modo, quam alia multae res puerū in vtero habuit. Abulensis.

15 Adhanc quoque Deiparae cum Christo ratione Incarnationis vicinitatem spectat, quod nulla alia mater tam diu fecerit, in ma- rationali animatum in vtero habuerit, sicuti Deipara Christum; quod eleganter explicat Abulensis paradoxo primo, ca. 21. & sequentibus, ubi Deiparam valis nomine aptissime appellari pluribus demonstrat, quod Christum ex suis sanguinibus de spiritu sancto conceptum, ac perfectissime organizatum, & anima rationabili animatum ab ipso instantu Incarnationis in suo vtero sacratissimo nouem integris mensibus gestauerit, cum in aliarum matrum foetibus anima rationalis ex Philosophorum sententia non ante corporis organizationem infundatur; quae quadraginta circiter dierum spatio efficitur, quemadmodum colligitur ex Aristotele lib. 7. de historia animalium, cap. 3. & pluribus ex Augustini Epist. ad Hieronymum docet S. Thom. in 3. distin. 3. quaest. 5. art. 2. ex quo aliud tubi fert Abulensis cap. 25. *Fuit, inquit, corpus Dominicum sub Valde parua quantitate formatum, cum fuit perfecte organizatum; uia quod nullum unquam corpus humanum fuit in aliqua regione, quod tam parua quantitate existeret, cum perfecte organizatum esset. sic Abulensis, quod intelligendum existimo respectu quantitatis perfectae, ad quam per augmentum homo peruenit, nam maiorum hominum maiorem quantitatem corpora habent in prima animatione;*

Aristotel.

S. Thom. Abulensis Christi corpus iuo minima quantitate formatum.

Christus autem in perfecta aetate, inquit S. Tho.

S. Thom.

3. part. quaest. 3. q. 5. art. 2. ad 2. *habuit decem- tem & mediocre quantitate cui proportio- nabatur quantitas, quam corpus eius habuit in tempore quo aliorum hominum corpora animantur; Minorem tamen habuit in principio sua conceptionis, in qua tamen posset ratio animati corporis conseruari, cum in tali quantitate quorundam paruorum hominum corpora animantur. haec d. Thomas. Itaque ex Suarez tom. 2. dist. 1. lect. 2. corpus Christi formatum est in minima quantitate, quae tali corpori poterat esse naturalis, considerata eius complexione, & dispositione; deinde nouem mensium nutritione in vtero matris peruenit ad maximam suae complexioni accommodatam, & in hoc differt ab alijs. Propter hanc vero exiguam in Incarnatione corporis paruitatem respectu magnitudinis ad quam peruenit, de Christo in figura David illud dici potest: ipse est quasi tenuerrimus ligni. Vermiculus Nati, in tecto antio- tele loco citato, quem affert S. Thomas in 3. sent. dist. 3. q. 5. art. 2. ad 3. Mas, qui quadagesimo die ab vtero emittitur, apparet cum membris iam iode dilectis magnitudine formae maiusculae: quantulus ergo fuit Christus Dominus in instantu suae conceptionis, cum deinde quadagesimo die per nutritionem ad quantitatem illam quadraginta dierum spatii alijs foetibus proportionatam perueniret.*

16 At dicet quispiam; cum mysterium hoc Incarnationis Dominicæ adeo eximium hac die in sacratissimo Deiparae vtero gestum praedicetur; quid cause est, quod Ecclesia maiori solemnitate Christi Domini natiuitate quam eius Incarnationem, ut omnibus est perpicuum, celebret? imò Dominicam incarnationem sub Virginis Annuntiaæ festo recolat?

Ad quod responsio in promptu est; quam etiam affert Suarez in opere de Religione lib. 2. de diuino cultu, cap. 3. *Quoniam, inquit, quamuis festum Incarnationis si secundum se spectetur, summa dignitatis, & laetitia erit omnia, quae ad humanitatem Dei pertinent, esse videatur; tamen quod ad nos non videtur donum illud perfecte collatum usq; ad Virginis partum, & ideo quo ad exteriorum laetitiam solemnitas illa Natiuitatis festiuitas celebratur, & ob eandem causam festiuitas illa praecipue ad Christum, haec vero ad Virginem refertur, ut in Ecclesiastico Officio cernere licet. haec Suarez.*

Suarez

2. Reg.

S. Thom.

Cur Christus natus in vtero sol. maria te quaerit laetitia celebratur.

Suarez

Offic. Eccl.

Quia

Festivitas Quin etiam hæc solemnitas ab Ecclesia
Dominica Virgini adeo tribuitur, ut in Concilio Tole-
Matris tano X. cap. 1. per antonomasiam festivitas
qua fit. Dominica Matris appelleretur, cuius ratio
Conc. To- ibi subiicitur: Nam quid festum, inquit, est Ma-
let X. tris, nisi Incarnatio Verbi? cuius festum ita debet
Bonauent. esse solenne, sicut est, & eiusdem Natiuitatis Ver-
 bi, hæc in Concilio Tolerano. Quamvis S.
 Bonauentura quàm pià hanc esse omnium
 diuinarum personarum solemnitate, ipsius
 item Virginis, & Angelorum, ac hominum, in
 libro Meditationum vitæ Christi cap. 4. agens
 de Christi Incarnatione, pulchre ostendat his
 verbis: Hodie, inquit, est solemnitas Dei patris,
 qui nuptias fecit filio suo in desponsatione huma-
 na natura, quam hodie filius sibi uniuersi insepa-
 rabiler: Hodie est, & solemnitas nuptiarum filii,
 & dies natalis eius in utero, sed postea erit ex u-
 tero: Hodie est solemnitas sancti Spiritus, propter
 hoc opus mirificum, & singulare ipsius Incarna-
 tionis, quod à eadem attribuitur; & hodie incepti
 ostendere benignitatem singularem humano ge-
 neri. Hodie est solemnitas gloriosæ Dominae nostræ,
 quæ à Patre in filiam, à Filio in matrem, & à Spi-
 ritu sancto in sponsam est recognita, & assumpta:
 Hodie est solemnitas totius curiæ celestis, quia
 inchoatur eorum reparatio: Hodie est multo
 magis solemnitas humana natura, quia eius sa-
 lus incepta, & redemptio, & totius mundi recon-
 ciliatio, & sublimata est, atque deificata, hæc
 Bonauentura.

Quæ omnia eò spectant, ut ex magnitudi-
 ne mysterii Incarnationis in utero uirginis
 thalamo ex eiusdem sanguinibus peracti; & ex
 Deiparæ in tanto mysterio omnium sacratis-
 simo cum Christo coniunctissima vicinitate,
 eiusdem Virginis præstantiam utconque
 coniciamus. & sancti intima Virginis in Incar-
 natione cum Deo coniunctio, ex iis, quæ ex
 Sanctorum doctrina subiiciemus, adhuc magis
 apparebit.

Petr. Da- 17. Petrus Damianus sermone de Natiuitate
manus. Virginis hanc Deiparæ vicinitatem se-
 cundum carnem, cum ex ea Verbum caro
 factum est, ita ut verè Dei genitrix extiterit,
 eleganter explicat: docet enim Deum esse
 in rebus omnibus, primò per essentiam, se-
 cundò esse in bonis per operationem, ut
 scilicet bona operentur, tertio in plerisque
 bonis per illuminationem rerum futurarum:

In Virgine Sed in Virgine, inquit, fuit quædam speciali mo-
quomodo do, scilicet per identitatem, quia idem est, quod

illa. Hic taceat, & contremisecat omnis natura,
 & vix audeat aspiciere tanta dignitatis, & dig-
 nationis immensitatem. sic Petrus Damianus.
 Sanctus Bernardus homilia tertia super Mis-
 sus est: Cum, inquit, Deus sit cum omnibus San-
 ctis propter concordiam voluntatis, specialiter ta-
 men cum Maria, cum qua utique tanta ei con-
 sensio fuit, ut illius non solum voluntatem, sed et-
 iam carnem sibi coniungeret, ac si de sua Virginis-
 que substantia unum Christum efficeret, vel po-
 tius unus Christus fieret; qui & si nec totus de
 Deo, nec totus de Virgine, totus tamen Dei, & to-
 tus Virginis esset, nec duo filii, sed unus virusque
 filius hæc Bernardus Sanctus Bernardinus lo-
 co citato: Virgo, inquit, fuit vicinissima filio Dei
 per carnis identitatem, quia eadem caro, qua fuit
 Virginis matris, facta est caro filii Dei. sic san-
 ctus Bernardinus nec immeritò, si enim La-
 ban ad Iacob nepotem ex sorore dicere licuit,
 Gen 29. Os meum es, & caro mea. & Genes 37. Gen 29.
 Iudas de Ioseph, Frater enim noster est, & ca Gen 37.
 ro nostra: quantum magis hoc, dicere poterat
 Virgo sanctissima de filio suo, qui ex san-
 guinibus purissimis ipsius solius sine viri
 concietate, carnem suscepit. Quare Augustinus
 libro de Assumpt. cap. 5. Caro, inquit, Iesu caro
 est Maria; & multo specialius quam Ioseph, Iu-
 da, cæterorumque fratrum eius, quibus dicebat;
 Frater enim, & caro nostra est; caro enim Chri-
 sti quamvis gloria resurrectionis fuerit magni-
 ficata, & potenter super omnes cælos ascensione
 glorificata; eadem tamen carnis mansi, & manet
 natura, qua suscepta est de Maria. hæc Augustinus
 Suarius
 Christus
 carnem ex
 Virgine ac-
 ceptam sem-
 per retinuit.

CHRISTI HVMANITAS SACRATIS- sima vestimenti metaphora signifi- catur.

ATHANASIUS sermone de Deipara: Ex Athanas.
 carne, inquit, eius, scilicet Virginis, Humani-
 & ex ossibus eius, veluti ex vetori Adamo nouus tas Christi
 iste Adam, ut vicem eius expleret, custam sibi v. stitit
 finxit,